

γυλοστρώνω Κερκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλῖ (II) καὶ τοῦ ρ. στρώνω.

Ἐπιστρώνω με χάλικας, γοῦλῖά, σκιρροστρώνω ἐνθ' ἄν.: Ἀνεβοκατεβαίνοντας ἓνα γυλοστρωμένο δρόμο Κέρκ. Ἀνήφορο γυλοστρωμένο αὐτόθ. Στ' Ἀργοστόλι εἶχαμε πολλοὺς γυλοστρωμένους δρόμους Κεφαλλ.

γυλόστρωτος ὁ, ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλῖ (II) καὶ τοῦ ἐπίθ. στρωτός.

Ὁ ἐστρωμένος διὰ μικρῶν λίθων: Στ' Ἀργοστόλι εἶχαμε πολλοὺς γυλόστρωτους δρόμους καὶ αὐλὲς γυλόστρωτες. Συνών. γοῦλοστρωμένος, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γοῦλοστρώνω.

γυλότοπος ὁ, Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦλῖ (II) καὶ τόπος.

Γοῦλερός 2, τὸ ὅπ. βλ.

γυλοτρώγω Ἐρεικ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλῶς τό, καὶ τοῦ ρ. τρώγω.

Ὡς ἀμτβ., νοσοῦν ἐξ οὐλίτιδος τὰ οὖλα: Ἐγυλοφάγανε καὶ κατεβήκανε τὰ γούλια καὶ μείνανε οἱ δοδάρες.

γυλοφάγος ὁ, (I) Πελοπ. (Μάν.) γυλοφάος Ἐρεικ. Ὁθων. Πελοπ. (Μάν.) γυλοφάης Ζάκ. Κέρκ. γ'λοφάης Λευκ. γυλοφάς Ἀνδρ. Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ. Μεραμβ. κ. ἄ.) Μῆλ. γ'λοφάς Κύθν. ἀγυλοφάγος Πελοπ. (Μάν.) σγυλοφάος Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλῶς τό, καὶ τοῦ -φάγος, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀορ. ἔφαγα τοῦ ρ. τρώγω. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11)46.

1) Ἡ νόσος οὐλίτις Ἀνδρ. Ἐρεικ. Κέρκ. Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ. Μεραμβ. κ. ἄ.) Κύθν. Λευκ. Μῆλ. Ὁθων. Πελοπ. (Μάν.): Γυλοφά ἔχει τὸ κακορρίζικο κ' ἐποφαγώθηκε τὸ γούλος του Μεραμβ. Τὰ δόδια σ' ποιοῦνε, θὰ νά' χῆς γ'λοφάη Λευκ. Συνών. γοῦλῶς (τὸ) 2, γοῦλοφάγος, γοῦλοφάγος, γοῦλοφάγος. 2) Ἡ ἀκαθαρσία τῶν ὀδόντων, ἡ καταστρέφουσα τὰ οὖλα Πελοπ. (Λακων.) 2) Ἡ νόσος σκωροβουτία, δηλ. ἡ διαταραχὴ τῆς θρέψεως ἐκδηλουμένη δι' αἰμορραγικῆς ἐλκωτικῆς παθήσεως τῶν οὐλῶν Ζάκ. Πελοπ. (Μάν.)

γυλοφάγος (II) ἐνιχ. γυλοφάης Ἐρεικ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλῖ (II) καὶ τοῦ -φάγος, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γοῦλοφάγος (I).

Γοῦλᾶς (I), τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐπιακα δυὸ γυλοφάγες Ὁθων.

γυλοφάγουσα ἡ, ἐνιχ. ἀλογοφάουσα Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦλῶς τὸ καὶ φάγος. Πβ. καὶ Σ. Δεινάκ. Ἀθηνᾶ 32 (1920), 195.

Γοῦλοφάγος (I) 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυλόφυλλο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦλῖ (II) καὶ φύλλο.

Τὸ φύλλον τῆς κράμβης.

γούλωμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γοῦλῶνω (II).

Ἡ ἐπὶ τῶν ριζῶν φυτοῦ ἐπισώρευσις χώματος.

γουλώνω (I) Πόντ. (Χαλδ.) γουλώνου Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούλα (I).

1) Πληροῦμαι μέχρι τοῦ λαιμοῦ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐγούλωσεν ἡ χαμαιλέτε (= ἐγέμισεν σιτάρι ἡ γούλα (βλ. γούλα 3i) τοῦ χειρομύλου). 2) Πνίγω τινὰ συσφίγγων τὸν λαιμόν του διὰ τῶν χειρῶν μου Μακεδ. (Καστορ.) Συνών. λαιμοῦράζω. 3) Πλέκω τὸν λαιμόν, τὴν κνήμην τῆς κάλτσας Πόντ. (Χαλδ.)

γουλώνω (II) Πελοπ. (Ἡλ. Κερπιν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλῖ (II).

1) Παχύνομαι Πελοπ. (Ἡλ. Κερπιν.): Κόβω τὶς κορφὲς τῶν ἀμπελιῶν γιὰ νὰ γουλώσουν τὰ σταφύλια Ἡλ. 2) Συσσωρεύω χώμα περὶ τὴν ρίζαν τοῦ φυτοῦ Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ. Χαλδ.): Ἐγούλωσα καλὰ τὰ καρόφᾶ (=συνεσώρευσα πολὺ χώμα εἰς τὴν ρίζαν τῆς πατάτας) Σταυρ.

γουλωτάρι τό, ἀμάρτ. γουλωτάρι Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γοῦλωτός, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ οὐσ. γούλα (I), καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Ἐκαστον τῶν δύο πλαγίων ξύλων, τὸ ἔχον κοιλότητα εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται ὁ ἄξων τῆς διτροχῆς ἀμάξης.

γουλωτός ἐπίθ. Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦλῖ (II) καὶ τῆς παράγωγ. καταλ. -ωτός.

Ἐπὶ λαχάνων καὶ ἄλλων ποῶν, ὁ ἔχων βλαστὸν παχὺν καὶ τρυφερόν ἐνθ' ἄν.: Γουλωτὲς βροῦβες Νεάπ. Γουλωτὸ ραδίκι αὐτόθ.

γούμενα ἡ, σύνθη. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γούμενη Χίος γούμινα Στερελλ. (Περίστ.) γούμινα Πελοπ. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *gomena* = κάλως, κάμιλος τὸ ὅπ. πιθαν. ἐκ τοῦ Ἀραβ. *gumil* = κάλως, βλ. H. R. Kahane-A. Tietze, *Lingua Franc.*, 219, 252 — 253, 318. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μπουναλ., Διήγ. Κρητ. πολέμ., στ. 16 (ἐκδ. Α. Ξηρουχ.) «Ἐγὶνή πλήσα ἀναμιγὴ'ς τὰ κάτεργά των μέσα | καὶ τρέχουν μ' ἄλλες γούμενες καὶ τὴ μαούνα ἐδέσαν».

1) Κάλως ἐκ καννάβεως ἡ σύρματος, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ πλοῖον προσδένεται εἰς τὴν ξηρὰν σύνθη. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Ἡ γούμενα τοῦ καραβιοῦ σύνθη. Ὁλο σαραδάρια σκοινιά εἶχε ὁ γρίπος, χοδρά, γούμενες ἦτανε Προπ. (Μαρμαρ.) Βλέποντας τὸ ναύκληρο πού ἔστριφε τὰ ἔμπολα μᾶς γούμενας (ἔμπολα = τὰ ἐκ κλωστῶν συμβλήματα, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ συστρεφόμενα ἀποτελοῦν τὸ σχοινίον) Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 35. Τὸ παλάγκον ἐκόπη ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ ἐλκυσμοῦ, ἡ γούμενα με τοὺς δύο μακαράδες ἔμεινεν ἀπρακτος περὶ τὴν πρύμνην Α. Παπαδιαμ., Πεντάρφ., 33 || Φρ. Σηκώνω τὴ γούμενα (= ἀναχωρῶ, ἀποπλέω, λύω τὰ πρυμνήσια) πολλὰχ. || Παροιμ. Βοηθᾶ σε ἡ γούμενα καὶ φαίνεσ' ἀντρεωμένος (ἐπὶ τῶν ἐπιτυγχάνοντων τοῦ σκοποῦ των, διότι ἔτυχον καταλλήλου περιστάσεως ἢ τῆς συνδρομῆς ἰσχυρῶν προσώπων) Ἀθῆν. Πελοπ. (Μεσσην.)

Σὰ σὲ βοηθᾶ ἡ τύχη, δένε γούμενα ὅπου τύχη (ὅταν ἔχῃς βοηθὸν τὴν τύχην, τὰ πάντα ἔχουν διὰ σὲ εὐνοϊκὴν ἐκβασιν). I. Βενιζέλ., Παροιμ., 2, 27, 1 54 || Γνωμ. Δυὸ τρελλοὶ τὴ γούμενα τὴ σποῦνε καὶ δυὸ φρόνιμοι δὲ σποῦνε μουνδὲ τὴ δρίχα (ὅτι οἱ παράτολμοι ἐπιτυγχάνουν εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ φρόνιμοι ἀποτυγχάνουν) Κρήτ. (Ἐννέα Χωρ.) || Ἀσμ.

